

vam, non collativam esse, eandemque semper non solum tacite conditionem in se habere, si nempe confessus vere pœnitens fuerit, sed etiam expressè sub hac conditione fieri debere statuit: qua vero conditione adiecta omne solamen eripitur tentatis in fide & de pœnitentiae sue integritate sollicitis & quod ex intentione Christi confirmatio esse debebat spei eorum, argumentum fit novæ dubitationis, num vero apud Deum omnis culpæ veniam impetraverint? Taceo, quæ sigillatim in Dissertatione de Formula absolutionis §. 21. p. 16. quod Christus potestatem absolvendi impiis Ecclesiæ Ministris non tribuerit & in §. 26. quod Theologia formularia mala multa inferat, nec hinc consultum sit, actibus Liturgicis certas statasque formulas solemnes præscribere, sinistre opinatur.

Non nego, Conf. Dn. Autorem in colligendis nonnullorum, (dantur enim longe plures,) extra oleas vagantium, partim etiam mala Ecclesiæ nostræ Evangelicæ haud exigua inferentium ICTORUM non infeliciter versatum esse; an non vero Hæreticum, quadrata rotundis summaque imis miscentium, more egerit, dum me quoque eorum in censum referre non dubitat? ipse iudicet ex sequentibus. Quo enim minus Vindicias contra Ipsum parare atque contra Actionem criminis αλλοτριεπισκοπίας publice mihi intentatam Exceptiones & Facti & Iuris oppone